

ROMÁN

JAROSLAVA ČERNÁ

ZAKÁZANÁ LÁSKA

NEPOSLUŠNÝ SYN ČESKÉHO KRÁLE A KRÁSNÁ FILIPINA

ROMÁN

JAROSLAVA ČERNÁ

ZAKÁZANÁ LÁSKA

NEPOSLUŠNÝ SYN ČESKÉHO KRÁLE A KRÁSNÁ FILIPINA

edice
KLOKAN

Copyright © Jaroslava Černá, 2014
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2014
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2014
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-371-8 (pdf)

KAPITOLA 1

AUGŠPURK 1548

„Magdalo, nepřemlouvej mě, už jsem řekla, nikam nepůjdu,“ promluvila konečně zaražená Filipina a po krásné tváři jí přeběhl bolestný úsměv. Jak přesvědčivá dokáže být její přítelkyně! Jenže tentokrát ji nic nedonutí, aby se vnucovala do společnosti, kde jí všichni dávají najevo, že mezi ně nepatří.

„A řekneš mi důvod?“ Tmavooká dívka se prudce zastavila a otočila se k přítelkyni, aby jí viděla do obličeje. Bohaté sukně rozvířily jemný písek na sypaném chodníku, oddělujícím pečlivě upravenou květinovou zahradu od vzrostlých stromů a cizokrajných keřů.

„Jako bys nevěděla...“ Filipina sklonila hlavu.

„Jsou to všechno nesmysly, pouhá závist!“ zlobila se Magdala. „A víš proč?“ Založila si ruce do štíhlého pasu sevřeného širokou stuhou. „Závidí ti, jak jsi přitažlivá! Vždy, když se objevíš ve společnosti, začnou se mladíci točit jen kolem tebe a to ti žádná z šlechtických dcer nemůže odpustit. Proto tě vedle sebe nechťjí. Kdybys byla

škaredá jako noc, rády by tě mezi sebe zvaly, protože tak by naopak vynikly jejich půvaby.“

„Jsi opravdová přítelkyně.“ Filipina se konečně rozesmála zvonivým smíchem, při kterém se jí udělaly půvabné dolíčky na tvářích. „Jenže já už ty pohrdlivé pohledy nemíním snášet.“

„Pohledy? A kdy jsi na ně dala? Jen ať se každý podívá!“ Magdala se na chvíli odmlčela, pak se rozhlédla kolem a blýsklo jí v očích. Rozpřáhla ruce. „To všechno kolem, vaše překrásná zahrada, parky, pole, majetky... a hlavně – tam! Vidiš?“ Ukázala rukou na přepychové sídlo rodiny Welsérů. „To je trnem v oku všem urozeným dámám. Nejen tvá krása, která poblázní každého mladého muže, ale hlavně bohatství vaší rodiny, majetky tvého strýce. A to, moje drahá, především chudá šlechta neodpouští nikdy.“

„Tak mladá a tak moudrá?“ ozvalo se dívkám za zády a obě se hned otočily. Volným krokem se k nim blížil muž zavalitější postavy, vlasy sčesané dozadu z vysokého čela se vlnily na bílém límci a v širokém úsměvu na dobromyslné tváři vynikaly první hlubší vrásky.

„Strýčku Bartoloměji!“ zavýskla Filipina radostně a vrhla se do mužovy otevřené náruče.

„Moje malá Filipka... Dovol, abych si tě pořádně prohlédl.“ Strýc uvolnil objetí, ale nepustil dívčiny ruce ze svých a pátravě hleděl do zružovělého obličejce. „Vyrostlas do krásy, moje milovaná neteři,“ nešetřil obdivem, ale pak zvážněl. „Zaslechl jsem konec vašeho hovoru a musím říct, že tvá přítelkyně má naprostou pravdu. „Paní...“ vysekl nejprve Magdale obdivnou poklonu a pak zamyšleně pokračoval:

„Žádný člověk, třebaže šlechtic, nemůže mít rád někoho, od koho si musí půjčovat zlatky na svůj okázalý život. A věř mi, moje malá, že cestu ke mně už si proslapalo mnoho za-

dlužených šlechtických rodin. Potřebují náš bankovní dům, potřebují naši rodinu, protože rádi utrácejí. Proto nikoho z nás nemohou mít rádi a neurozený původ je tou nejlepším záminkou, aby se nemuseli ukazovat v naší společnosti.“ Bartoloměj Welser se usmál. „A pak přijdou. Každý čas od času potřebuje založit a to pak předstírají velké přátelství. Moje drahá, nevěř nikomu, kdo si kdykoliv v minulosti půjčoval peníze od naší banky. Jsou to pokrytci!“

„Tak to jste mi, pane, příliš nepomohl,“ ozvala se Magdala. „Celé dopoledne se snažím vaši neteř přesvědčit, aby se mnou šla zítra večer na slavnostní bál, jenže po vaši řeči už myslím nemohu doufat.“ Dívka rozpačitě pokrčila rameny.

„Dámy...“ Bartoloměj Welser nabídl slečnám rámě s lišáckým výrazem ve tváři a zvolna vykročili po chodníčku. Dlouho předstíral, že si prohlíží překrásně udržovanou zahradu zalitou májovým sluncem, že ho více zajímají fontány, sochy obklopené květinami a vzácné dřeviny i mohutné stromy, než se konečně vyjádřil.

„Proč myslíš, moje milovaná neteři, že jsem se po tak dlouhé době vrátil do rodinného sídla? Jistě, navštívit bratra a svoji švagrovou, ale to není ten pravý důvod. Jak víš, tvá teta se necítí v posledních letech nejlépe a já potřebuji na zítřejší večerní slavnost doprovod. Jsem vážená osoba, a i když mě nemají zrovna v lásce, potřebují mě. Mohou nad naším neurozeným původem ohrnovat nos, ale naše zlatáky jim nikdy vonět nepřestanou. Navíc myslím, že se před námi potřebují předvést ve společnosti císaře Karla a českého krále Ferdinanda.“

Bartoloměj se zastavil. „Moje drahá, na takové slavnosti ty chybět nebudeš!“

„Strýčku, vždyť o přízeň císaře a krále se bude ucházet každý, kdo v zemi něco znamená, a já...“ odporovala Filipina chabě. „Nechce se mi věřit, že bych mohla jen

tak potkat nebo uvidět císaře, českého krále, jejich rodiny a ty nejurozenější pány a šlechtičny... To snad ani není možné... netroufám si..."

„Tak seber odvahu, moje malá, protože já tě potřebuji jako doprovod. Já pozvaný jsem i přes neurozený původ, protože právě na takových honosných setkáních se uzavírají důležité obchody. Urození pánové si nedají ujít příležitost předvést se v tom nejlepším světle a třeba se i zadlužit, jen aby mohli hostit vladaře, kteří potřebují rozptýlit po celodenním sněmování.

Nebudu na večerní slavnosti poprvé, vím, jak to chodí, a tebe, drahá neteři, provedu i v kole.“

„Jenže, strýčku,“ zasníla se Filipina a pohled jí najednou bloudil někde v dálce. „Vždyť ani nebudu vědět, co na sebe.“

„Nechtěj mě rozhněvat,“ durdila se Magdala. „Ty, která máš šaty z nejskvostnějších a nejdražších látek, vlastnoručně šité a vyšívané zlatem, k tomu dokážeš vykouzlit účes podle poslední módy? Co by za tvou šikovnost a vkus dala kterákoliv šlechtická dívka!“

„A přesto nemohu mít všechno,“ semkla Filipina rty. Dívky se znova zavěsily do pana Bartoloměje, nejbohatšího bankéře v zemi, a už ho ke slovu nepustily. Jediným vhodným tématem po zbytek dne zůstaly krajky, látky, náušnice, střevíce...

DRUHÝ DEN

„Strýčku, nejraději bych utekla,“ pronesla tiše Filipina, když skončilo představování příslušníků šlechty císařské rodině Karla Španělského a českého krále Ferdinanda Habsburského.

„Jestli je ti líto, že tys nemohla předstoupit před tváře vladařů a sklonit před nimi hlavu, pak si pamatuj, že my se nemusíme před nikým hrbít. Náš majetek hovoří za všechno a získali jsme ho vlastním přičiněním, pílí a výhodnými obchody. Dobrá, šlechta nás mezi sebe nikdy nepřijme, ale zato, až se zadluží, přijdou za mnou zase s prosíkem. Na to vždy pamatuj.“

„Jenže já se cítím tak ponížene... ty pohrdlivé pohledy urozených dam, nevím, zda je dokážu celý večer snášet,“ svěřila se neteř svému strýci se sklopenou hlavou.

„Nevšímej si jich,“ pronesl pan Bartoloměj sebejistě a pustil se do opulentní hostiny. „Doporučuji ti zaječí paštiku a kachní prsíčka v medu,“ zahleděl se na svou milovanou neteř a povzbudivě dodal: „Až se rozproudí zábava a mladíci po pár pohárech vína zapomenou na tituly, budou se prát o tvou přízeň, to mi věř.“

„Tvůj strýc má pravdu,“ naklonila se k přítelkyni Magdala. „Vsadím se, že půjdeš do kola dříve než já. Mladíci na tobě můžou oči nechat,“ dodala s neskrývanou závistí, leč v dobrém.

„Pojď, moje milá, ukážeme všem, jak má vypadat tanec a že nás jejich přehlížení neodradí od zábavy.“ Pan Bartoloměj se zvedl a nabídl své neteři rámě.

„Strýčku, já...“

„Hlavu vzhůru, děvče!“

Filipina tentokrát poslechla. Rozhodla se nevšímat si opovržlivých pohledů korpulentních dam, hrdě zvedla hlavu a soustředila se jen na tanec. A tím okamžikem, jako by se protrhla neviditelná hráz někde v jejím samotném nitru. Dívka se usmívala na všechny tanečníky v kole, oči

jí zářily štěstím a štíhlé ruce tančily zároveň s jejím tělem jako křídla bílého cizokrajného ptáka.

Alespoň tak ji náhle spatřil Ferdinand, druhorozený syn českého krále, a nemohl se na něžnou, překrásnou dívku vynadívat. Byla vysoká, modré hedvábné šaty s širokou stuhou v pase ještě zdůraznily její štíhlou postavu a více než koruna princezny zářily ve světle stovek svící její světle medové vlasy, vyčesané pod sítkou zdobenou perlami. Bohatá lokna jí spadala přes lehce odhalené rameno do hlubokého výstřihu zdobeného krajkou.

Hned jak svou neteř udýchaný pan Bartoloměj odvedl ke stolu, se Ferdinand zvedl a s očima upřenýma na dívku procházel sálem. Zapomněl na svět kolem, potřeboval to stvoření vzít za ruku, dotknout se jí a přivonět ke květině na bílé krajce.

„Je to růže, věděl jsem to,“ prohodil nesměle po prvních krocích, ale zatím neměl odvahu pohlédnout dívce do očí. Jako by předem tušil, že už nikdy nebude chtít spojit svůj pohled s pohledem žádné jiné ženy.

Filipina mlčela. Byla tak rozrušená, že ji požádal o tanec neznámý galantní mladík, že sotva dýchala a už vůbec si nevšímalá nejdříve napjatého ticha v sále a následně pohoršeného šepotu. Ani Ferdinanda nezajímalo, co se kolem děje. Byl výjimečnou dívkou okouzlený.

Dvojice ani po chvíli nepromluvila. Soustředili se jeden na druhého, na dotyk dlaní, prstů, nechali se unášet hudbou ve vzájemném souznění.

„Ještě si pro tebe, paní, přijdu, nechci dnes tančit s žádnou jinou,“ rozloučil se Ferdinand s Filipinou, když ji konečně dovedl ke stolu, a než se posadila, dlouze se jí zadíval do očí. Dívka se zmohla pouze na vstřícný úsměv.

„Moje drahá, víš, s kým jsi protančila polovinu noci?“ ozvalo se varovně, jenže zářící Filipa okouzleně odpově-

děla: „Bylo to jako chvilinka, strýčku, s tím mužem bych tančila pořád...“

„Filipko, ptám se, jestli víš, kdo to je,“ naléhal Bartoloměj.

„Nemám ponětí a je mi to jedno, myslím, strýčku, že jsem se dnes zamilovala.“

„Bože můj, dítě, copak sis nevšimla, kde ten mladík sedí? Copak jsi neposlouchala, že byl představen jako druhorozený syn českého krále Ferdinanda a místodržící českých zemí?“ pronášel Bartoloměj nešťastně a sledoval, jak jeho neteř ztuhla.

„Ten mladík vládne českým zemím? A je synem krále?“ Filipina nedokázala zabránit slzám, které jí v okamžiku zalily oči. „Pak je všechno ztraceno. Proč jen to udělal? Proč mi to udělal?“ Filipině náhle ztuhly rysy. „Strýčku, prosím, musíme hned odejít. On ještě žádal o další taneček... a já nemohu, když vím, kým je, nedokážu s ním být ani chvíličku, nesnesla bych to ponížení, kdyby se dozvěděl...“ Filipina se zvedla, zavěsila se do strýce a společně odcházeli z hodovní síně.

„Sed', ani se nepohni!“ zaznělo výhružně, když se Ferdinand chystal vyskočit ze židle a spěchat za odcházející dvojicí.

„Zbláznil ses, bratře?“ vyjel Ferdinand na Maxmiliána, následníka trůnu. „Copak nevidíš, že má vyvolená dnešního večera zrovna nečekaně odchází? Potřebuji zjistit, kdo to je, abych ji mohl vyhledat a dvořit se jí.“

„Na to zapomeň! A říkám, sedni si. Já vím dobře, kdo to je a hned ti vysvětlím, jak je tvé chování nevhodné.“

„Ty ji znáš?“ Ferdinand byl nadšený. „Tak to ji neztrátím z dohledu!“

„Ztratíš a zapomeneš! Copak sis nevšiml, jaké pohoršení jsi svým nevhodným výběrem tanečnice způsobil mezi urozenými dámami? Ta dívka je pouhá neurozená měšťačka a dnes byla v naší společnosti pouze jako doprovod svého strýce Bartoloměje Welsera.“

„Chceš tím naznačit, že ta dívka je neteří jednoho z nejbohatších mužů v říši?“ žasl Ferdinand.

„To není důležité,“ zlobil se Maxmilián. „Především je pro tebe nevhodná třeba i k tanci. Máš štěstí, že náš otec dávno odešel na lože, jinak by sis vyslechl kázání o nepřipustném chování!“

„Vždyť jsem s ní pouze tančil!“ odporoval Ferdinand chabě.

„Pouze tančil?“ ušklíbl se následník. „Drahý bratře! Tys na ni hleděl jako na zjevení, slepý a hluchý! A myslíš, že jsem si toho všimnul jen já? Sledovali tě všichni v sále a máš co napravovat. Teď musíš vyzvat k tanci co nejvíce šlechtických dam, které se nemohou dočkat tvé pozornosti. To raději aby sis zachránil pověst sukničkáře, než abys podlehl kouzlu pouhé měšťačky, i když, musím přiznat, je to velmi okouzlující dívka.“

„Ani nevím, jak se jmenuje,“ povzdechl Ferdinand a vzápětí vzpurně dodal: „Ta dívka, drahý bratře, je svou duchaplností, krásou a hrdým držením těla urozenější než všechny ostatní ženy v sále. Možná není šlechtického rodu, ale má šlechtetnou duši, to jsem vycítil okamžitě, stačilo se jen zahledět do jejích očí...“

„A byl jsi ztracený,“ zaznělo posměšně. „Zapomeneš na ni!“ Přikázal tvrdě Maxmilián bratrovi.

KAPITOLA 2

AUGŠPURK, KVĚTEN 1551,
O DVA ROKY POZDĚJI

„**T**etičko!“ Dívka se vrhla do náruče ženy pečlivě upraveného zevnějšku a hořce se rozplakala. „Dítě drahé, něco se děje, že? Nevypadáš dobře, ale neboj se, všechno mi vypovíš později, vždyť jsem sotva vystoupila z kočáru a nechystám se hned tak odcestovat zpět do Čech.“ Paní Kateřině z Lokšan se povedlo dívku rychle uklidnit. Musí se přece nejdříve obejmout se svou sestrou, Filipininou matkou, políbit na tvář švagra a projevit radost nad setkáním s ostatními členy rodiny Welserů.

„Bartoloměji!“ vykřikla radostně, když spatřila ve dveřích honosného sídla svého oblíbeného příbuzného. Ti dva si rozuměli odjakživa. Oba dokázali zapomenout na svůj neurozený původ a každý svým způsobem našel cestu na společenské výsluní. Bartoloměj svým obchodním duchem řídil celý rodinný podnik a dosáhl nesmírného bohatství, ona kdysi v mládí okouzila krásou a půvabem slezského

rytíře Jiřího z Lokšan a díky její podpoře a chytrosti dosáhl manžel vysokého postavení u dvora krále Ferdinanda.“

„Drahá Kateřino, tak tentokrát si nenecháš ujít slavnosti na počest pobytu císaře a krále v našem městě? V minulosti jsi nás zanedbávala,“ vítal paní z Lokšan Bartoloměj s mírnou výčitkou v hlase.

„Ach švagře, vždyť jsem vám psala, přihodilo se tolik věcí,“ zavěsila se do muže a společně vykročili ke vchodu do domu. „Vždyť víš, král Ferdinand nám před třemi lety svěřil ke správě Březnický zámek a my jsme se s Jiřím rozhodli ho přebudovat podle současné italské módy na renesanční sídlo. Je s tím spousta starostí a Jiří churaví, všechno je jen na mých bedrech.“

„Máš starosti...“ přerušil Kateřinu Bartoloměj. Nechtěl teď poslouchat nářky, ale napadlo ho, že právě Kateřiny starosti mohou být cestou k pomoci vyřešení trápení jiných.

„Spoustu!“ mávla žena rukou. „Proto jsem se vydala na cestu navštívit příbuzné, abych se alespoň na chvíli rozptýlila a zúčastnila se oslav na počest císaře, krále a setkání nejurozenější šlechty. Alespoň k něčemu je to jejich každoroční sněmování. Augšpurk už září barevnými praporce a ulice jsou plné netrpělivých poddaných, kteří touží spatřit své vladaře.“

Kateřina nebyla k zastavení. „Bude se na co dívat, bude dlouho o čem povídat.“

„To si můžeš být jistá. Také my dva si musíme důvěrně pohovořit, budu potřebovat tvoji radu a pomoc.“

„Jde o Filipinu, je to tak?“ vyjela na Bartoloměje Kateřina, hned když osaměli po bohaté večeři. „Co jen se to s naší krásnou neteří stalo? Byla to i tvoje oblíbenkyně, vždy jsi

jí dával přednost před ostatními a teď... je snad nemocná? Co ji trápí, že vypadá jak samo neštěstí?“

„Je nešťastně zamilovaná,“ prohlásil Bartoloměj a zamračil se. „Už dva roky se trápí pro mladého muže a nedokáže na jejich první setkání zapomenout.“

„Pak ji provdáme.“ Kateřina měla hned ve věci jasno.

„To není možné,“ zavrtěl muž razantně hlavou a než mohl cokoliv vysvětlit, paní z Lokšan málem začala plánovat námluvy a sňatek.

„Jejím vyvoleným je český místodržící vévoda Ferdinand, královský syn,“ promluvil Bartoloměj rozvážně a hleděl na švagrovou. Jeho vysvětlení zarazilo všechny Kateřininy myšlenky a nadšené plány. V komnatě se rozhostilo napjaté ticho.

„To nemůže být pravda!“ Ohromená žena vyskočila z křesla, přešla ke dveřím a nechala si zavolat Filipinu.

„Dítě, mluv, zamilovala ses do našeho vévody?“ uhodila na ni bez obalu, protože potřebovala znát pravdu.

Filipina sklonila hlavu a rozplakala se.

„Tak přece!“ Kateřina sepjala ruce a obrátila oči k nebi. „Potom nevím, jak ti mohu pomoci.“ Hned si vzpomněla, co se v poslední době o královském synovi rozneslo. Prý pouze střídá dívky v loži na jednu noc, užívá si milostných dobrodružství, jako by potřeboval zapomenout... Kateřina zvedla hlavu. „A co on?“ zeptala se nahlas, protože nic ze svých myšlenek nemohla prozradit, aby dívku neranila.

„On mě miluje, tetičko, ještě více než já jeho.“ Filipina si otřela slzy a vyndala ze záňadří několik listů.

„Vy si píšete?“ žasla Kateřina.

„Vévoda posílá listy na mou adresu,“ přiznal Bartoloměj provinile. „Už jsem se nemohl dál dívat, jak se naše malá Filipka trápí, tak jim pomáhám alespoň jako prostředník.“

Kateřina se začetla do jednoho z dopisů a žasla. Opravdu je mladý královský syn schopný tak hlubokého citu, že skládá pro svou tajnou lásku i verše? Tolik touhy, naděje a trápení... Kateřině se zamlžily oči a dále číst nedokázala. V té chvíli ale pochopila, proč mladý pán tak vyvadí – pokouší se zapomenout. Také si vzpomněla na své mládí a lásku..., ale stejně si v této situaci nevěděla rady.

„Vévoda Ferdinand je zamilovaný, o tom není pochyb,“ složila bezradně ruce do klína. „Nedivím se, Filipko, že se trápíš.“ Chtěla ještě říct, že jejich láska je beznadějná, ale nedokázala to. Nemohla ani dodat, že král Ferdinand má pro svého syna stejného jména vyhlédnutou jinou nevěstu – možná budoucí anglickou královnu Alžbětu, také se mluví o Marii Stuartovně... Bože můj, jak může bláznivá láska bojovat s královskými korunami a trůny?

„Co budeme dělat, tetičko?“ vyrušila Kateřinu tichá otázka, ale ona jen povzdechla:

„Dejte mi trochu času, nechejte mě přemýšlet.“

Zatímco energické paní z Lokšan naskočila mezi obočím hluboká vráska, Filipina se podívala na strýce a v očích jí zazářila malá jiskřička naděje.

„Já vím, tetičko, nemohu se s ním vidět, nemohu s ním tančit, poslechnu tě,“ slibovala rozrušená Filipina, protože otevřenými okny se do komnaty nesl ruch z ulice, z dálky zněly slavnostní trouby a provolávání slávy.

„Budou zde za chvíli,“ Kateřina společně s Filipinou přešla k poslednímu volnému oknu. Všechna ostatní už byla obsazená rodinou a sloužícími. Dnes mohli všichni přihlížet příjezdu slavnostních průvodů panovníků do Augšpurku, k několikadennímu každoročnímu sněmování.

„To je císař Karel...,“ vydechl Bartoloměj a obrátil se na neteř. Jenže dívka nevnímala. S pohledem upřeným k části průvodu za českým králem vyhlížela svou lásku. A strýc na její tváři okamžitě poznal, že právě zahlédla toho, koho jediného toužila vidět mezi přijíždějící šlechtou a královskými rodinami.

Mladý Ferdinand Habsburský seděl na mohutném hřebci. A v okamžiku, kdy královského syna zahlédla i paní z Lokšan, poznala, že oba zamilovaní jsou na tom stejně. Mladík věděl, kdo bydlí v honosném domě, kolem kterého projíždí, a s očima upřenými k jejich oknu vnímal pouze Filipinu.

Dvojice si hleděla toužebně do očí a i na tu vzdálenost byla cítit síla touhy a lásky, která je spojovala. Ferdinand nedokázal od dívky odtrhnout zrak, ta se konečně vzpamatovala a kapesníček přitisknutý k ústům hodila mladíkovi, právě projíždějícím přímo pod oknem.

Ferdinand bílé poselství příslibu zručně zachytil, nejprve ho s očima spojenými s Filipinou políbil, pak si ho přitiskl na srdce a držel na hrudi, i když už ztratil dívku ze zorného pole.

„Pojď se posadit, dítě, vždyť se celá chvěješ.“ Kateřina chytila dívku za loket a vedla ji ke stolu. „Není pochyb, že vévoda tvou lásku opětuje,“ pronesla sebejistě. „Jen zatím nevím, jak vám pomoci.“

„Tetičko, nebylo mé gesto příliš vyzývavé?“ strachovala se Filipina, ale paní Kateřina ji uklidnila. „Ten mladý muž na nic jiného nečekal, netoužil po ničem jiném než po tvém projevu náklonnosti. Snad si toho nikdo jiný nevšiml.“

„Nevšiml! Každý je zaslepený leskem honosného průvodu natolik, že žhavé pohledy zamilovaných vůbec nepostřehnou,“ ujistil obě ženy Bartoloměj.

Kateřina mlčela pouze do doby, než Filipina povzdechla: „Tak moc se s vévodou toužím setkat, potřebuji ujištění, že naše láska má naději, jinak...“

„Filipko, tentokrát půjdu na večerní slavnost s Bartolomějem já. A ty čekej o půlnoci ve vaší zahradě u fontány.“

Filipina zatajila dech, protože v té chvíli pochopila, že její teta se rozhodla být prostředníkem jejího setkání s Ferdinandem.

STEJNÝ DEN, PŮL HODINY PŘED PŮLNOCÍ

Jediné, co rozrušená dívka vnímala, bylo zurčení vody ve fontáně. Zvuk, kterému jindy dokázala dlouhé chvíle tiše naslouchat, ji tentokrát rušil. Bála se, že neuslyší kroky, které by se k ní přibližovaly, že ji příchod mladíka zaskočí, překvapí anebo vyleká.

„Ještě je čas, uklidňovala se a dlaní přitisknutou na hrud se pokoušela ztišit rozběhnuté srdce. Teplou májovou nocí se ozvalo zahoukání sovy, lehké mraky se roztrhaly a měsíc před úplňkem měkce ozářil zahradu. Filipina se náhlého stříbrného světla vylekala a spěchala do stínu obrovského platanu.

„Paní!“ ozvalo se jí za zády, aniž by se stihla skrýt. Dívka se zastavila, otočila a zavřela oči.

„Podívej se na mě, paní,“ zašeptal muž a než se vzpamatovala, držel ji za ruce. „Anebo mě nechceš vidět?“

„Výsosti...“ vypravila ze sebe nesměle, jen jsem chtěla vědět, jestli nesním, jestli jsi to opravdu ty...“

„Filipino...“ šeptal mladý muž zaskočeně. „Jsi ještě krásnější než v mých vzpomínkách a snech. Od našeho

prvního setkání jsem na tebe ani na chvíli nedokázal zapomenout a potřebuji vědět, jestli i ty jsi na tom stejně. Protože jestli mě miluješ alespoň z poloviny tak, jak já miluji tebe, pak jsme si souzeni.“

„Co myslíš?“ zeptala se dívka tiše a hleděla mladíkovi do zářících očí.

„Miluješ mě, věděl jsem to!“ vypravil ze sebe po nekončné chvíli Ferdinand, prudce dívku objal, přitiskl si její hlavu na rameno a vzdychl: „Kdybys věděla, jak moc jsem toužil po okamžiku, kdy tě budu držet v náruči, tolikrát jsem si naše setkání představoval... Chtěl bych s tebou zůstat navždy.“

„Výsosti, oba dobře víme, že to nelze,“ ozvala se dívka smutně. „Jistě jsi dávno zjistil, kdo jsou mí rodiče a že nikdy...“

„Moje drahá, já bez tebe nemohu žít, musíme něco vymyslet, než pro naši lásku nastane příznivější doba,“ přesvědčoval vévoda dívku, pak ji vzal kolem pasu a pomalým krokem se vydali na procházku noční zahradou.

„Za chvíli bude svítat!“ Paní Kateřina se rozzlobeně zvedla z křesla a přistoupila k otevřenému oknu do zahrady. Jen na krátkou chvíli, když ucítila směsici vůní jarních květin naplňující omamnou noc romantickým nádechem, přeběhl jí po unavené tváři lehký úsměv plný pochopení. „Jestli dvojici v ranním šeru někdo zahlédne a tajná schůzka se donese ke králi, mohou se navždy rozloučit,“ pronesla starostlivě a obrátila se do pokoje. „Bartoloměji? Spíš?“

„Nespím, Kateřino, jak bych mohl! Sotva pomyslím na všechny důsledky, které by přineslo prozrazení tajné lásky, až mě mrazí. Nechápu, že královský syn si neuvědomuje, že si může zkazit celý život.“

„Copak zamilovaní myslí na něco jiného než na svou lásku?“ pronesla odevzdaně paní z Lokšan a chystala se znova usednout do křesla, když se nečekaně otevřely dveře a v mihotavém světle svíce se objevila Filipina.

„Konečně!“ vydechla Kateřina a z výrazu neteře usoudila, že slova jsou zbytečná.

„Odpusť, tetičko, zapomněli jsme na čas, noc byla tak krátká.“ Dívka přešla k oknu a zasněně hleděla do probouzející se zahrady.

„Královský syn je snad připravený se pro tebe všeho vzdát?“ ozval se stroze Bartoloměj z křesla v rohu pokoje.

„Strýčku! I ty na mě čekáš? Až takové vám přidělávám starosti?“ Filipina se konečně probrala z milostného opojení. „O ničem takovém jsme nemluvili.“ Ztichla a po chvíli rozechvělým hlasem dodala: „Ferdinand mě ujistil, že se naší lásky nikdy nevzdá, že beze mě nemůže žít.“

„A ty?“ Paní Kateřina dojetím neslyšně vzlykla. „Co ke královskému synovi cítíš ty?“

„Miluji ho více než svůj život, nedokážu na něho zapomenout, i kdyby...“ Filipina sklonila hlavu a vzápětí si setřela z tváře slzy. „...I kdyby proti nám stál celý svět.“

O TÝDEN POZDĚJI

„Bartoloměji, tak ráda jsem vás zase všechny viděla, jsem ti vděčná za pozvání a setkání s rodinou,“ promluvila paní z Lokšan slavnostně, a když na ni švagr vyzývavě mrkl, lehce kývla a bezděčně se rozhlédla honosnou hodovní místností, jako by potřebovala nabrat dech a hledala vhodná slova.